

samme Mand nu betegner disse Midler som Kvaksalvermidler? Og jeg sagde til mig selv: Nej, det er ikke muligt, dette kan ikke være Meningen. Og er det muligt, at man kan motivere sin Modstand mod en saadan Ordning med, at man ikke ønsker andre trykket ned, naar Kendsgerningen fra hin Tid er den, at disse Foranstaltninger ikke medførte nogen Prisforhøjelse, men endogsaa for Skotøjets Vedkommende ledsagedes af en Prisnedgang? Og jeg spørger atter: Er det muligt, at et ansvarsbevidst Parti som Venstre under sin højt ansete Fører vil indtage en anden Stilling som Opposition, end det indtog som Regering? Og jeg maa besvare det Spørgsmaal med: Nej, det kan ikke være Meningen.

Man plejer at sige: Vi kommer nok gennem Krisen, og det gør vi naturligvis. Men hvorledes? Det er jo ingenlunde ligegyldigt, i hvor høj Grad der er tæret paa vor Kapital; det er ikke ligegyldigt, i hvor høj Grad vore Arbejdere er demoraliserede, i hvor høj Grad Hjemmene er ribbede, det er ikke ligegyldigt for Industrien, i hvor høj Grad Markederne er ødelagt. Dette er allerede ikke ligegyldigt, fordi det koster Penge at generobre Markederne, men det er saa meget mere sækbnesvangert i denne Situation, hvor man staar overfor en Udvikling af Karteldannelser, hvor de store Industrier i Udlandet kommer ind paa i højere og højere Grad at danne Karteller, som fordele Markederne efter visse Regler, efter det Marked, den paagældende Fabrik har i det Øjeblik, Kartellet sluttet. Det store Staalkartel, som er dannet nu, er dannet paa Grundlag af Omsætningen i de tre første Maaneder af 1926. Og saa er jo i Sandhed dansk Erhverv vel tjent, hvis man for at undgaa en midlertidig Betræden af Toldlovgivningens Vej udsætter vor Industri for at blive ramt af en Fastslaaen ud i al Fremtid af det formindskede Marked, som følger af den vegeterende Tilstand, hvori vort Erhvervsliv nu befinder sig.

Jeg kommer dernæst til det, som den højtærede Finansminister kalder Skattehylet. Man maa erkende dette Hyls Berettigelse, og vi ser saaledes paa det, at det navnlig er berettiget overfor de direkte Skatter, ikke mindst Ejendomsskatterne. Det ærede Medlem Hr. Rudfeld har jo givet en meget gribende Skildring af dette paa et Landbomøde og talt om den store Prioritet, som det offentlige ved Skattelovgivningen i Virkeligheden havde taget i de danske Grundejendomme. Det er utvivlsomt rigtigt, at der er taget en meget betydelig

Prioritet. Men naar Venstre nu gaar ud i en Agitation mod dette, maa man dog sige til Partiet: hvorfor tænkte det ikke paa dette, den Gang de indførte den store nye og i høj Grad udviklingsdygtige Prioritet, som hedder Grundskylden?

Overfor Kravene om Skattenedsættelser er jeg naturligvis enig med det ærede Medlem Hr. N. Neergaard i, at man først og fremmest maa holde den møjsommeligt tilvejebragte Balance paa Statens Overslag og Regnskab; og det ærede Medlem paaviste, at der ikke var megen Udsigt til, at der efter Finanslovforslaget, som det var forelagt, skulde komme den Udgiftsnedsettelse, som maa være en nødvendig Forudsætning for Skattenedsættelser. Deri er vi for vort Vedkommende enige. Jeg tror tillige, at jeg maa tilføje, at Udsigterne til at gennemføre en Lovgivning, der medfører Nedsættelser, ikke er alt for straalende. Jeg tror, at der er meget store Vanskeligheder at overvinde. Thi, som Poincaré har sagt, enhver kræver med største Styrke Besparelser — hos Naboen. Det er noget, som har Gyldighed ikke blot for franske, men ogsaa for danske Forhold. Imidlertid er det en given Ting, at enhver Mulighed for at naa frem ad den Vej maa undersøges, og vi vil naturligvis ogsaa medvirke dertil.

Naar det ærede Medlem særlig henviste til Tjenestemændenes Konjunkturtillæg, kan jeg ikke dele de Betragtninger, det ærede Medlem anstillede om dette Tillæg, men jeg har fremsat min Opfattelse saa ofte, at jeg ikke skal gentage den her. Det er vor Opfattelse, at Besparelsen paa Tjenestemandslønningerne i første Linie skal fremkomme ved en Nedsættelse af Tjenestemandantallet, og at der her endnu kan gøres meget; og man tør vel haabe efter den stærke Fremhæven fra Partiet Venstres Ordfører ogsaa med Hensyn til Nedbringelsen af Antallet, at den uforklarlige Modstand mod Nedlæggelsen af Søndre Landsret, som man mødte i Fjor, nu maa være ophørt.

Det ærede Medlem talte for en Overførelse af Omsætningskatten for Automobiler til Kommunerne. Jeg tror ikke, at denne Vej vilde være anbefalelsesværdig, selv om vi naturligvis ogsaa for vort Vedkommende meget klart erkender, at det, der i høj Grad virker tyngende i Øjeblikket, netop er de store kommunale Udgifter. For Amtskommunerne og i øvrigt for mange Kommuner spiller jo Udgiften til Veje en meget betydelig Rolle, og jeg har allerede tidligere sagt, at efterhaanden som Trafikken vender tilbage til Vejene fra Banerne,